

tage en Bevillingsparagraph i de Love, i hvilke det maatte være nødvendigt, naar de senere bleve vedtagne. Men jeg tog netop af disse Ytringer af ham Anledning til at imødegaae ham, idet jeg udtrykkelig sagde, at jeg ikke vilde være med til paany at reise den gamle og lidet hyggelige, jeg troer ogsaa med Hensyn til de praktiske Resultater lidet frugtbare Strid imellem Folkethinget og Landstinget. For at forebygge dette erklærede jeg derhos udtrykkelig, at, naar jeg havde stillet Forslag om, at § 26 skulde gaae ud, da var det steet under den udtrykkelige Forudsætning, at jeg, inden Rigsdagen sluttedes, kunde forelægge et Forslag til en Tillægsbevillingslov for indværende Aar, hvori da de Udgiftsbeløb, der vilde være en Følge af alle de Love, som maatte blive vedtagne i denne Session, vilde blive optagne i en saadan Form, at det vilde være Rigsdagen muligt at votere over dem. Forslaget til en saadan Tillægsbevillingslov vil altsaa slet ikke komme til at see anderledes ud, end den udgaaende Paragraph efter sin Idee skulde see ud, og der vil heller ikke være nogen Vanskelighed ved at behandle en saadan Sag, selv gennem extraordinaire Behandlinger, idet Forslaget væsentligt vil komme til at dreie sig om de samme Forhold, som man netop behandler organisk paa samme Tid. Det er altsaa saa langt fra, at jeg har ønsket at reise den omtalte Strid paany, at jeg juist troer at have paavist det Middel, som iaar paa Grund af de vanskelige Forhold maa ligge nærmest, baade for at skyldestgjøre de Krav, som maae stilles til en Finantslov, og for at forebygge en Gjenoptagelse af Striden.

Hvad Posteringen i § 3 angaaer, hvilken det ærede 8de kongebalgte Medlem (Andræ) bestjæftigede sig med, da er jeg med Hensyn til den enig med ham, og jeg har ogsaa udtalt i det andet Thing, at jeg overhovedet ikke var istand til at see den Nytte, der tilsigtedes ved denne Postering; det forekom mig at være langt naturligere at tage Sagen saaledes, som det af mig oprindeligt var foreslaaet, og det saa meget mere, som den Sum, der der var ført ud i Linien, omtrent svarede til det Beløb, der nu er opført at skulle tilskydes af Reserveresonden. Jeg udtalte ogsaa, at jeg heller

ikke kunde erkjenne, at man, naar man overhovedet taget vilde gennemføre det, som man yttrede, at man havde til Hensigt med den foreslaaede nye Postering, virkelig havde været correct eller fuldstændig i Gjennemførelsen af det. Jeg tilstaaer, at det, der for mig er det mindst gode ved den Form, Paragraphen nu har faaet, er det, at den saa at sige skaber to Beholdninger, og at den derved kan bidrage til, at Balancen seer ud til at være bedre, end den virkelig er, idet man jo gennem denne Postering putter visse Udgifter indenfor Linien, som altsaa ikke komme frem i den endelige Sum. Jeg maatte imidlertid ansee Spørgsmaalet om denne Posterings Rigtighed for at være saa lidet bethyende, at der, da Finantsudvalget satte saa overordentlig Priis paa at faae den, ikke forekom mig at være tilstrækkelig Grund for mig til at reise stærk Indsigelse imod den, og jeg nøiedes derfor med at henstille, om man vilde tage den.

Det ærede Medlem her ligeoverfor Ploug har erkjendt — og det er jeg ham Tak skyldig for —, at der fra de forskjellige Ministeriers Side er gjort Ansøgninger for at indskrænke Administrationsudgifterne. Jeg troer imidlertid, at der maastee i den Retning er steet Mere, end det ærede Medlem seer; jeg skal saaledes bemærke, at i den Administrationsgreen, som er mig underlagt, er, som en Følge af de Forhold, der have tilbraget sig i vort Fædreland, Embedsmændenes Antal i Centraladministrationen — jeg taler her aldeles ikke om den locale Administration — siden Freden blevet indskrænket fra 71 til 49, og en tilsvarende Formindskelse er altsaa ogsaa indtraadt i det Beløb, som var nødvendigt til Uageringen af Embedsmændene under Centraladministrationen. Men det ærede Medlem har ganske vist selv angivet det efter min Formening rette Standpunkt, hvorfra Sagen maa tages, nemlig at gjøre Indskrænkningerne efterhaanden; thi deels vilde det være en ganske overordentlig Haardhed, som man vilde vise imod disse Mænd, hvem Ulykken vilde ramme, naar man med et Blækstrøg vilde slette dem ud af deres Stillinger, deels vilde der dog ikke herved opnaaes nogen væsentlig Besparelse for Staten, thi, hvad man sparede i Uager, vilde komme